

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **A. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 czerwca 2024 r.,

zażalenia obrońcy skazanej

na zarządzenie upoważnionego sędziego z 16 lutego 2024 r.

odmawiającego przyjęcia skargi obrońcy na wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z 22 grudnia 2023 r., sygn. akt VI Ka 411/23

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł

pozostawić zażalenie bez rozpoznania

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 grudnia 2023 r., Sąd Okręgowy w Gliwicach w sprawie A. G. i E. K., sygn. akt VI Ka 411/23 na skutek apelacji oskarżyciela publicznego od wyroku Sądu Rejonowego w Zabrze z 18 stycznia 2023 r. sygn., akt II K 391/20 i zażalenia obrońcy oskarżonej A. G. na rozstrzygnięcie o kosztach zawarte w wyroku, uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Zabrze.

Skargę od wyroku wniósł obrońca oskarżonych. Zarządzeniem Upoważnionego Sędziego z 16 lutego 2024 r. odmówiono przyjęcia skargi obrońcy na wyrok Sądu Okręgowego w Gliwicach z 22 grudnia 2023 r., sygn. akt VI Ka

411/23 wskazując, że przedmiotem skargi z art. 539 a §1 k.p.k. mogą być tylko te wyroki sądów odwoławczych, które zostały zainicjowane aktem oskarżenia wniesionym po 30 czerwca 2015 r.

Zażalenie na zarządzenie wniósł obrońca A. G., zarzucając rozstrzygnięciu obrazę art. 539 f k.p.k. w zw. z art. 530 §2 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. poprzez odmowę przyjęcia skargi, wynikająca z błędnej wykładni art. 25 ust. 1 i 2 ustawy z 11 marca 2016 r., o zmianie ustawy-Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Należy się w pełni zgodzić z argumentacją przedstawioną w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia.

W przedmiotowej sprawie postępowania sądowe zostało wszczęte przed 1 lipca 2015 r., sprawa wpłynęła do sądu i została zarejestrowana 30 grudnia 2005 r. Przepisy rozdziału 55a kodeksu postępowania karnego, stosuje się do spraw, w których postępowanie jurysdykcyjne zostało zainicjowane aktem oskarżenia wniesionym do sądu po dniu 30 czerwca 2015 r. Wynika to jednoznacznie z treści art. 25 ust. 2 w zw. z ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2016 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2016 r. poz. 437 z późn. zm.). Takie stanowisko wielokrotnie zajmował Sąd Najwyższy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 18 listopada 2021 r., IV KS 53/21, postanowienie Sądu Najwyższego z 18 listopada 2021 r., II KS 24/20).

Z powyższego wynika, iż złożenie skargi na wyrok sądu odwoławczego wydany w sprawie, gdzie akt oskarżenia wniesiony został przed dniem 1 lipca 2015 r. w ogóle nie pozwala na procedowanie w trybie przepisów rozdziału 55a k.p.k., albowiem przepisy te mogą być stosowane tylko do spraw, gdzie akt oskarżenia wniesiono po 30 czerwca 2015 r. W takim układzie strona powinna być poinformowana o braku możliwości wniesienia skargi, a czynność taka nie podlega

zaskarżeniu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 lipca 2016 r., IV KZ 39/16,).

W konsekwencji zażalenie obrońcy oskarżonego na zarządzenie o odmowie przyjęcia skargi, powinno zostać dołączone do akt sprawy jako niedopuszczalne z mocy ustawy. W sytuacji, w której zażalenie to zostało jednak przyjęte, należało pozostawić je bez rozpoznania.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.

[PGW]

[ms]